

Epistola lui Iacov

Capitolul 2

Credința este verificată prin felul în care noi tratăm pe alții (versetele 1-26)

Un alt domeniu în care credința este testată și în care se arată autenticitatea ei este în relațiile cu ceilalți. Iacov continuă să abordeze acest subiect foarte practic.

De asemenea, ceea ce citim aici avea o aplicație deosebită pentru frații săi iudei, care au mărturisit convertirea lor la Hristos. Prețuirea unei persoane (părtinirea) era un lucru obișnuit printre evrei. Domnul a menționat acest lucru în legătură cu o nuntă (Luca 14.7-11) și la fel și la sărbătorile lor comune (Matei 23.6), dar El nu a fost de acord, bineînțeles.

Iudeilor le plăcea să facă între ei trepte sociale și religioase, care erau în funcție de cât de bogată și influentă era sau nu o persoană. O parte din acestea provenea dintr-o viziune distorsionată a unor scripturi din Vechiul Testament care aveau legătură cu acțiunea de guvernare a lui Dumnezeu în legătură cu poporul Său. În epoca veche, o persoană a cărei conduită Îi plăcea lui Dumnezeu se putea aștepta să primească binecuvântarea Domnului în privința lucrurilor materiale (Deuteronomul 28.1-14; Proverbele 3.9,10 etc.). De aici au tras concluzia că un om bogat din punct de vedere material trebuie să fie un om bun, pe care Dumnezeu l-a aprobat. Dacă un om era sărac și viața lui era plină de necazuri și greutăți, el trebuie să se fi răzvrătit față de Dumnezeu (Deuteronomul 28.15-68). Pornind de la această presupunere, iudeii aveau tendința de a-i judeca și clasifica pe frații lor și de a-i trata în consecință. Deoarece oamenii, prin natura lor, le place să fie bine văzuți și tratați cu respect, a existat în societatea iudaică un imbold permanent de a se lăuda cu false bogății și spiritualitate falsă - ceea ce, totuși, nu era neapărat adevărat. Acest lucru a dus la o viață ipocrită, fariseii erau un exemplu demonstrativ mereu citat în acest sens (Luca 12.1).

Problema cu care Iacov se confrunța aici era că acești iudei convertiți aprobau acest fel de comportament, în timp ce se declarau creștini. În timp ce reputația unei persoane poate că a fost tolerată în vechea epocă, cu siguranță că în creștinism acest mod de a proceda nu are nici un loc. Rămășițele unei gândiri iudaice și ale unui stil de viață iudaic din epoca veche a persistat în mod evident printre acești iudei care mărturiseau că sunt credincioși; erau și alte „lințolii” de care ei trebuiau să se debaraseze.

Păcatul partinității

Versetul 1

Iacov 2.1: Frații mei, să nu aveți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul gloriei, căutând la fața omului.

„Fața omului” (partinitatea) este un prestigiu nepotrivit sau o desconsiderare a anumitor persoane din motive josnice. Iacov stabilește de la început că creștinii nu ar trebui să aibă acest fel de comportament față de oamenii din societate, și chiar nici într-un cadru creștin, pentru că este total în contradicție cu cei care mărturisesc că Îl cunosc pe „Domnul nostru Isus Hristos” ca Mântuitor al lor. Această atitudine și practică nu a existat printre credincioșii iudei în primele zile ale mărturiei creștine, atunci când toți au fost umpluți cu Duhul Sfânt. În Faptele apostolilor 2.44,45 se spune: „Și toți cei ce credeau erau împreună și aveau toate în comun; și își vindeau proprietățile și bunurile și le împărțeau la toți, după cum avea cineva nevoie”. Și mai departe în Faptele apostolilor 4.34,35 spune: „Printre ei niciunul nu ducea lipsă de nimic: pentru că toți care erau proprietari de ogoare sau case, vânzându-le, aduceau prețurile celor vândute și le puneau la picioarele apostolilor; și se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie”. Nu a durat mult, însă, până când unii dintre ei au început să-i acuze pe ceilalți, că ei privilegiau anumite persoane și excludeau pe altele. În Faptele apostolilor 6.1 se spune: „Iar în zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, evreii care vorbeau grecește murmurau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțirea ajutoarelor de toate zilele”. Trebuie să ne ferim de acest duh din creștinătatea de astăzi. El duce la invidie și distruge unitatea practică care ar trebui să existe între credincioși.

Posesiunile materiale și statutul social al unei persoane nu sunt un criteriu după care să se judece spiritualitatea și credincioșia ei în creștinism. Acest lucru se datorează faptului că principiul de bază al uceniciei este că noi ar trebui să renunțăm la toate de dragul lui Hristos și al Evangheliei (Marcu 10.21,28-30). Când o persoană renunță la bunurile sale pământești pentru cauza lui Hristos, s-ar putea foarte bine să ajungă într-o situație financiară apăsătoare (2 Corinteni 8.2,3). Chiar și în condițiile persecuției, cu care se confruntau creștinii în acea perioadă, unei persoane puteau să i se ia pe nedrept bunurile sale pământești (Evrei 10.34). Împrejurările, care ar putea să se dezvolte din astfel de lucruri în viața unui om, nu sunt o consecință a faptului că el a fost necredincios sau rebel față de Dumnezeu, ci pentru că a fost credincios în lucrurile lui Dumnezeu. De aceea este extrem de nedrept să judeci pe cineva în creștinism pe baza posesiunilor materiale sau a lipsei acestora. Și chiar dacă un creștin nu umblă atât de aproape de Domnul pe cât ar putea și ar trebui, asta nu înseamnă că noi ar trebui să-l tratăm cu dispreț; ar trebui să ne apropiem de el și să-l conducem la o umblare mai strânsă cu Domnul.

Preferința se poate manifesta în multe feluri în rândul poporului Domnului. Putem clasifica creștinii fără să vrem în funcție de cât de importanți credem noi că ei sunt pentru trupul lui Hristos, și apoi să-i tratăm în consecință. Apostolul Pavel a învățat: așa cum fiecare mădular al corpului uman este folosit de celelalte mădulare ale corpului, la fel și noi trebuie să tratăm pe fiecare mădular al trupului lui Hristos cu același respect și onoare. Noi avem nevoie unii de alții - chiar dacă o persoană este aparent un mădular nesemnificativ în trupul lui Hristos (1 Corinteni 12.23,24). În altă parte, el spune că ar trebui ca „unul să-l considere pe altul mai presus de sine însuși” (Filipeni 2.3). O întrebare, pe care ne-o putem pune este: „Judecăm și evaluăm pe oameni după aspectul lor, după atitudinea lor spirituală sau după un alt criteriu - și apoi îi tratăm în funcție de estimarea noastră?”

Două feluri de vizitatori în străngerile laolaltă (versetele 2-4)

Versetele 2-4

Iacov 2.2-4: Pentru că, dacă va intra în sinagoga voastră un om cu un inel de aur, în haină strălucitoare, și va intra și un sărac în haină murdară, și veți privi la cel care poartă haina cea strălucitoare și veți spune: „Tu așază-te aici bine!“, și săracului îi veți spune: „Tu stai acolo!“ sau: „Așază-te aici, la picioarele mele!“, nu faceți deosebire în voi înșivă și nu v-ați făcut judecători cu gânduri rele?

În abordarea acestui subiect de părtinire, Iacov aduce în discuție un scenariu tipic. Doi bărbați intră într-o „adunare” de creștini.¹ Se pare că Iacov nu a avut o înțelegere deplină a adevărului bisericii - care s-a format mai târziu sub lucrarea lui Pavel – și de aceea a folosit cuvântul „sinagogă” pentru o adunare de creștini. Este puțin probabil ca Iacov să fi încercat să stabilească ordinea într-o sinagogă evreiască propriu-zisă aflată sub vechea ordine mozaică; sinagogile se aflau sub controlul iudeilor necredincioși care, din cauza credinței lui în Domnul Isus Hristos, nu l-ar fi ascultat niciodată. Că într-o sinagogă iudaică s-ar găsi un duh lumesc de partidă nu este surprinzător, dar să-l găsești într-o adunare creștină era îngrozitor, și aceasta l-a determinat pe Iacov să abordeze acest subiect.

În exemplul său teoretic este vorba despre un om bogat „cu un inel de aur, în haină strălucitoare” și despre un „om sărac în haină murdară” (nu este vorba despre faptul că acești oameni sunt sau nu sunt mântuiți). Omul bogat primește un loc de onoare, dar omului sărac i se spune să stea rezemat de perete sau să se așeze pe podea. Acesta a fost un caz evident de „luarea în considerare a persoanei” (privilegiere). Astfel de lucruri au existat în mod evident printre iudeii din iudaism, dar nu ar trebui să fie așa printre creștinii. Această practică era un alt exemplu a ceea ce iudeii nu trebuiau să ia cu ei din timpurile vechi ale religiei lor și trebuia stârpit.

De ce partinitatea nu-și are locul printre creștini (versetele 5-13)

Iacov continuă să prezinte trei motive pentru care „luarea în considerare a persoanei” (partinitatea) nu-și are locul în viața creștină:

Versetele 5-7

Iacov 2.5-7: Ascultați, preaiubiții mei frați: nu i-a ales Dumnezeu pe cei săraci în felul lumii ca să fie bogați în credință și moștenitori ai Împărăției pe care le-a promis-o celor

¹ „Adunarea” este o traducere a fratelui William Kelly. Cuvântul înseamnă literalmente „o adunare de oameni” și nu precizează dacă este vorba de o adunare iudaică sau creștină. J.N. Darby traduce cuvântul ca „sinagogă”, dar el remarcă în interpretarea sa că Iacov descrie Adunarea astfel, deoarece duhul său era încă foarte marcat de obiceiurile de gândire iudaice; vezi *Collected Writings*, Vol. 28, pag. 121.

care-L iubesc? Iar voi l-ați disprețuit pe cel sărac. Nu bogații vă asupresc și nu ei vă târăsc înaintea tribunalelor? Și nu hulesc ei numele cel bun pe care-l purtați?

Partinitatea tăgăduiește ceea ce harul a lucrat în răscumpărare. Un astfel de comportament trădează o ignoranță a adevărului fundamental al Evangheliei. Ne întrebăm dacă cei care susțin tratamentul preferențial sunt cu adevărat mântuiți. Iacov atrage atenția la faptul că Dumnezeu nu acordă un tratament preferențial în mântuirea oamenilor; El îi salvează atât pe cei bogați, cât și pe cei săraci. El „i-a ales pe cei săraci, să fie bogați în credință” și pentru a fi „moștenitori ai Împărăției”. Ca și credincioși, avem cu toții un loc egal în fața lui Dumnezeu. Atunci de ce ar trebui să favorizăm pe unul în detrimentul celuilalt, în timp ce Dumnezeu în mod clar nu o face? Dacă El a „ales” un sărac și l-a binecuvântat din belșug, nu ar trebui să ne purtăm cu acea persoană săracă altfel decât cu onoare. Dacă procedăm altfel, dezonorăm o persoană pe care Dumnezeu a onorat-o. În fond, este un dispreț față de alegerea făcută de Dumnezeu! În afară de aceasta, noi Îl prezentăm fals pe Dumnezeu, care nu cunoaște „părtinire” (Matei 22.16; Faptele apostolilor 10.34; Romani 2.11; Efeseni 6.9; Coloseni 3.25; 1 Petru 1.17).

În versetele 6 și 7 Iacov ne amintește de caracterul general al celor bogați când harul nu a lucrat în sufletele lor. Adesea, ei îi „asupresc” pe credincioși și aduc acuzații nedrepte împotriva lor. Mai rău, ei „batjocoresc bunul nume” cu care creștinii sunt desemnați. Dacă îi denigrează în public pe creștini și Îl batjocoresc pe Domnul, de ce ar trebui să credem că ar trebui să-i onorăm mai mult decât pe ceilalți oameni? Să fie oare pentru faptul că așteptăm favoruri de la ei?

Versetele 8-11

Iacov 2.8-11: Dacă, în adevăr, împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii, „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși!”, bine faceți. Dacă însă primiți după înfățișare, comiteți un păcat, fiind dovediți de lege ca și călcători ai ei. Pentru că, cine va păzi toată legea, și va greși în una, s-a făcut vinovat de toate. Pentru că, Cel care a spus: „Nu comite adulter”, a spus și: „Nu ucide”. Iar dacă nu comiți adulter, dar ucizi, te-ai făcut călcător de lege.

Partinitatea încalcă Legea împărătească. Iacov prezintă în continuare un alt motiv pentru care privilegierea unei persoane nu-și are loc în viața unui credincios – ea este mai prejos de etaloanele Legii. Chiar și legea lui Moise a învățat principii de viață mai mari decât acelea în care ei au căzut. „Legea împărătească”, despre care vorbește Iacov, este cea de-a doua tăbliță a legii mozaice, care conține ultimele șase porunci. Aceste porunci se referă la responsabilitatea omului față de semenii lui și poate fi rezumată prin cuvintele: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. (Matei 22.39). Observă: Iacov nu spune că creștinul este sub Lege, ci el se referă la Lege pentru a arăta că înțelesul moral al Legii era că israelitul trebuia să-și iubească aproapele ca pe sine însuși. „Căutarea la fața omului” este sub standardele Legii și astfel este o încălcare a Legii. Toți cei care au făcut acest lucru au fost „condamnați de Lege ca și călcători ai ei.” Prin urmare, un astfel de comportament - chiar și în vechea epocă - era condamnat de Dumnezeu.

Iacov mai arată și că Legea nu poate fi împărțită; ea trebuie luată ca un întreg (Iacov 2.10,11). Dacă o persoană păzește toată Legea, dar „greșește într-o *singură* poruncă, se face vinovat de toate.” Cei care erau sub Lege nu puteau să aleagă care dintre porunci să le respecte și care nu; Legea stă în picioare și cade împreună.

Versetele 12,13

Iacov 2.12,13: Așa să vorbiți și așa să faceți, ca unii care vor fi judecați de o lege a libertății; pentru că judecata va fi fără milă pentru cel care nu a arătat milă. Mila se laudă față de judecată.

Partinitatea contrazice legea libertății. Iacov continuă să dea un al treilea motiv pentru care tratamentul preferențial nu-și are locul în creștinism - contrazice „legea libertății”. Principiile mult mai înalte ale vieții creștine, așa cum sunt expuse în această lege [a libertății] sunt evidente, ele îl obligă pe credincios să trateze pe toți oamenii în har și egalitate. Acesta este un lucru care ar trebui să fie foarte natural pentru un creștin, pentru că el are o viață nouă care se bucură să facă astfel de lucruri. Deoarece voia lui Dumnezeu este să arătăm bunătate și respect față de toți cei cu care avem de-a face, și deoarece avem o natură nouă, care dorește să facă exact aceste lucruri, nu ar trebui să fie o povară pentru noi să tratăm oamenii în mod imparțial. Realmente, este libertate pură pentru un credincios de a se exprima în acest fel, pentru că aceasta este legea libertății.

Deoarece este așa, Iacov spune: „Așa să vorbiți și așa să faceți”. Prin aceasta vrea să spună că dacă noi mărturisim că credem în Domnul Isus Hristos, atunci trebuie să dovedim aceasta și prin fapte și să avem responsabilitatea de a trăi astfel, fără a avea prejudecăți față de anumite persoane. În afară de aceasta, Iacov arată clar că prin mărturisirea că suntem creștini ne plasăm într-o poziție de responsabilitate mai mare și de aceea „vom fi judecați după legea libertății.” Adică, ea ne testează și ne demască așa cum suntem în realitate. A fi un creștin normal înseamnă că legea libertății îi determină pe creștini să fie milostivi și binevoitori cu ceilalți. Dar dacă o persoană nu arată această înclinație, aceeași lege [a libertății] arată că ea probabil nici nu are această viață nouă și natură nouă. Astfel, legea libertății judecă mărturisirea noastră ca fiind falsă, și astfel mântuirea noastră este pusă sub semnul întrebării.

Mai mult decât atât, dacă Îl cunoaștem pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al nostru, dar noi refuzăm să acționăm în conformitate cu „legea libertății”, vom aduce asupra noastră pedeapsa lui Dumnezeu în căile Sale de guvernare. Iacov ne avertizează că „judecata va fi fără milă pentru cel care nu a arătat milă”. El adaugă: „Mila se laudă față de judecată” (Iacov 2.13). Acest lucru înseamnă că Dumnezeu se bucură de îndurare și nu de judecată (Mica 7.18). Prin urmare, și noi ar trebui să facem același lucru. Dacă arătăm milă față de alții, vom preveni judecata.

William MacDonald pune în acest context unele întrebări verificatoare:

Ar trebui să ne întrebăm care este poziția noastră față de această problemă importantă a partinității. Arătăm mai multă bunătate față de membrii propriului nostru grup etnic decât străinilor? Îi iubim pe cei tineri mai mult decât pe cei bătrâni? Întâmpinăm mult mai bine pe oamenii care arată bine decât pe cei al căror aspect este inestetic sau urât în ochii noștri? Este mai important pentru noi să cunoaștem personalități recunoscute, decât pe cei care sunt mai puțin cunoscuți? Îi evităm pe cei care au un handicap fizic și căutăm doar părtășia cu cei puternici și sănătoși? Îi preferăm pe cei bogați mai mult decât pe cei săraci? Ne întoarcem cu spatele la „străini”, la cei care vorbesc limba noastră doar cu accent? În timp ce răspundem la aceste întrebări, ar trebui să ne amintim: așa cum îi tratăm pe acei credincioși care sunt orice altceva decât demni de a fi iubiți, la fel Îl tratăm și pe Mântuitorul nostru (Matei 25.40).²

Autenticitatea credinței este verificată prin fapte (versetele 14-26)

Acest lucru îl determină pe Iacov să vorbească despre necesitatea de a pune la încercare mărturisirea unei persoane. În mod evident era o mulțime mixtă de frații iudei, cărora le-a scris, erau doar creștini cu numele. Făcuseră o mărturisire, că ei cred în Domnul Isus Hristos, dar în viața lor a fost puțină dovadă, sau deloc, în acest sens. Nu e de mirare că nu au avut nici o muștrare de conștiință atunci când au acționat în conformitate cu standardele carnale și lumești, curtând favorurile celor bogați și disprețuind pe cei săraci.

În ultima parte a capitolului, Iacov pune o serie de întrebări pentru a testa autenticitatea credinței unei persoane. De trei ori în versetele 14 până la 18 el spune: „Dacă cineva zice” și „dacă unul dintre voi zice” și „dar va spune cineva”. Ideea este că, că un om poate face o mărturisire de credință și poate „spune” că este credincios, dar autenticitatea afirmației sale trebuie să fie dovedită prin „fapte”. Acest lucru se face prin expresiile „arată-mi” și „vezi/vedeți” (Iacov 2.18,22,24). Nu putem vedea credința unei persoane, așa cum nu putem vedea vântul, dar putem vedea dovada existenței vântului în efectele pe care le produce prin suflarea lucrurilor înapoi și încolo. În același mod credința adevărată se va arăta prin efecte vizibile.

Versetele 14-17

Iacov 2.14-17: Frații mei, ce folos dacă cineva zice că are credință, dar nu are fapte? Poate credința să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt fără îmbrăcăminte și lipsiți de hrana zilnică, iar unul dintre voi le-ar spune: „Mergeți în pace, încălziți-vă și săturați-vă!”, dar nu le dați cele necesare trupului, ce folos? Așa și credința: dacă nu va avea fapte, este moartă în sine.

Iacov întreabă: „Frații mei, ce folos dacă cineva zice că are credință, dar nu are fapte?”. În cel mai simplu mod, el insistă ca „faptele” să fie arătate în viața unui credincios, pentru a dovedi autenticitatea credinței sale. Credința și faptele ar trebui să meargă împreună. De aceea, el îi

² W. MacDonald, Anmerkung zu Jakobus 2,13 în *Kommentar zum Neuen Testament*, Bielefeld (CLV) 72018, pag. 1282.

cheamă pe credincioși să își arate credința în viața de zi cu zi. Exemplul teoretic, pe care îl folosește pentru a-și sublinia punctul de vedere, este subiectul pe care l-am discutat deja - comportamentul față de ceilalți. Dacă „un frate sau o soră” are nevoie de haine și mâncare, iar noi nu oferim niciun ajutor practic, ci dăm doar câteva cuvinte goale de încurajare, nu afișăm calitățile unui credincios. Iacov întreabă: „Poate credința să-l mântuiască?” Adică: „Poate acest fel de credință să mântuiască o persoană?” Răspunsul este: „Nu!” O astfel de credință se dovedește a fi lipsită de valoare; este doar o mărturisire goală. Practica creștină normală este de a avea nu numai politețe, ci și compasiune cu toți. În cazul persoanei, despre care vorbește Iacov, este însă clar că credința acestei persoane, atunci când va fi pusă la încercare, se va dovedi a fi „moartă” (Iacov 2.17).

Versetele 18-20

Iacov 2.18-20: Dar va spune cineva: „Tu ai credință și eu am fapte”. „Arată-mi credința ta fără fapte, iar eu îți voi arăta, din faptele mele, credința mea”. Tu crezi că Dumnezeu este Unul singur. Bine faci; și demonii cred, și tremură! Vrei dar să știi, o, om deșert, că, fără fapte, credința este moartă?

Iacov pune pentru noi în contrast aceste două feluri de credință. El spune: „Arată-mi credința ta fără fapte, iar eu îți voi arăta, din faptele mele, credința mea”. Credința adevărată este o chestiune vie, care se manifestă prin fapte. Acest tip de credință diferă de forma moartă a credinței, care constă doar în acceptarea de anumite realități despre Dumnezeu, fără ca inima să fie adusă sub puterea acestor realități. El spune: „Tu crezi că Dumnezeu este *Unul singur*. Bine faci.” Însă credința adevărată este mai mult decât o simplă recunoaștere intelectuală a faptelor despre Dumnezeu. Pentru a dovedi acest lucru, el spune: „Și demonii cred” aceste fapte, dar nimic nu s-a schimbat pentru ei; ei „cred”, dar și „tremură”. Prin urmare, Iacov revine la concluzia sa anterioară și spune: „Credința fără fapte este moartă”.

Acest lucru ne aduce la o întrebare provocatoare, dar foarte practică: „Dacă autoritățile din această țară ar fi împotriva practicării creștinismului și ar începe să-i aresteze pe creștinii, ar fi atunci suficiente dovezi de credință în viața noastră?” Domnul ne-a învățat că este foarte posibil să ne ascundem „lampa” (mărturia personală), și prin urmare nimeni nu o va vedea (Luca 11.33). Domnul a spus că ar trebui să ne punem lampa „pe un sfeșnic”, astfel încât toți să o poată vedea. El a spus: „Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre cele bune și să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5.16).

Îndreptățirea prin credință și îndreptățirea prin fapte

Iacov vorbește despre faptul că un om devine „îndreptățit prin fapte” și că „credința fără fapte este moartă” (Iacov 2.20,21). Pavel, pe de altă parte, vorbește despre faptul că un om devine „îndreptățit prin credință” (Romani 5.1). Acestea nu sunt contradicții, ci mai degrabă două aspecte diferite ale îndreptățirii. Îndreptățirea din epistola către Romani (Romani 3-5) diferă

semnificativ de îndreptățirea învățată în Iacov 2. În continuare sunt prezentate câteva dintre principalele diferențe:

- În epistola către Romani, este vorba de credința unui *păcătos* care caută mântuirea, dar în epistola lui Iacov este credința unui *credincios* care dă mărturie despre mântuirea pe care o posedă.
- Îndreptățirea în epistola către Romani se face înaintea lui Dumnezeu și de aceea accentul se pune pe *credință*. Îndreptățirea în Iacov este în fața oamenilor și de aceea *faptele* sunt puse pe prim plan.
- Pavel vorbește despre ceea ce este decisiv *înaintea* lui Dumnezeu, în timp ce Iacov vorbește despre ceea ce *se mărturisește înaintea oamenilor*.
- În momentul în care o persoană crede în Domnul Isus, ea este îndreptățită *înaintea lui Dumnezeu* - așa cum spune Pavel în Romani -, dar acea persoană nu este îndreptățită *înaintea oamenilor* până când nu dă dovadă prin faptele ei. De aceea Pavel vorbește despre lucrurile referitoare la Dumnezeu, iar Iacov vorbește despre lucrurile referitoare la oameni.

Iacov nu vorbește de „fapte” pentru a fi mântuit, ci de fapte care rezultă din faptul de a fi salvat. Astfel de fapte nu sunt cauza mântuirii, ci sunt urmarea faptului de a fi mântuit. De asemenea, Iacov nu spune că devenim mântuiți prin credință plus fapte; o astfel de părere neagă lucrarea terminată a lui Hristos (Ioan 19.30). Faptele nu au nicio contribuție la mântuirea noastră veșnică - nici măcar un pic (Romani 4.4,5; Tit 3.5). Dar faptele arată altora că suntem mântuiți. Deoarece oamenii nu pot vedea credința noastră, trebuie să li se dea o dovadă despre aceasta, înainte ca ei să accepte mărturia noastră ca fiind credibilă. Au tot dreptul să ceară o dovadă de la noi, care dovedește credința noastră în Dumnezeu. De aceea faptele noastre sunt „bune și folositoare oamenilor” în sens de mărturie (Tit 3.8). Faptele justifică în felul acesta pe un credincios în fața semenilor săi - ele arată înaintea oamenilor că suntem cu adevărat îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu.

Avraam și Rahav (versetele 21-26)

Versetele 21-25

Iacov 2.21-25: Avraam, tatăl nostru, n-a fost el îndreptățit din fapte când l-a adus ca jertfă pe altar pe Isaac, fiul său? Vezi cum credința lucrează împreună cu faptele lui și, din fapte, credința a fost făcută desăvârșită. Și s-a împlinit Scriptura care zice: „Iar Avraam l-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate”; și a fost numit „Prieten al lui Dumnezeu”. Vedeți că omul este îndreptățit din fapte și nu numai din credință. Dar tot așa și curva Rahav, n-a fost ea îndreptățită din fapte când a primit solii și i-a scos afară pe altă cale?

Ceea ce vrea să spună Iacov cu argumentul său este că credința și faptele aparțin împreună - sunt inseparabile. Dacă o persoană are cu adevărat credință, atunci vor exista dovezi ale acestui fapt în viața ei. El citează două persoane din Vechiul Testament care ilustrează felul

Capitolul 2

de fapte care vin din credința adevărată. Una este „Avraam”, părintele poporului iudeu, iar cealaltă este „Rahav”, o păgână disprețuită. Amândouă au dovedit autenticitatea credinței lor prin faptele lor și au fost binecuvântate de Dumnezeu.

Avraam a fost „îndreptățit prin credință” (Geneza 15) când l-a crezut pe Dumnezeu (Romani 4.2,3), dar a fost, de asemenea, „îndreptățit prin fapte” (Geneza 22), atunci când a vrut să jertfească pe fiul său pe altar (Evrei 11.17). Credința lui i-a fost „socotită ca neprihănire” (Romani 4.2,3), dar faptele sale au dovedit că era un „prieten al lui Dumnezeu” (Iacov 2.23; compară cu 2 Cronici 20.7). La fel Rahav a acționat cu „credință” (Evrei 11.31), dar a adus și „fapte”, când „a primit solii și i-a scos afară pe altă cale” (Iacov 2.25). Acest lucru ne învață că credința și faptele trebuie să meargă împreună. Dacă scoatem credința din imagine, pe Avraam l-am putea numi un criminal (a încercat săucidă) și pe Rahav o trădătoare.

Este demn de remarcat faptul că Iacov are grijă să nu dea o listă de lucruri exterioare, care ar putea fi numite „fapte” pe care o persoană le-ar putea face într-un mod superficial. El nu enumeră lucruri precum: donații către organizații caritabile, ajutorarea bolnavilor, participarea la întâlniri biblice etc. Cineva care mărturisește că este credincios ar putea face aceste lucruri și totuși să fie foarte departe de Dumnezeu. În schimb, Iacov arată spre fapte ale unui caracter moral, care vin din interiorul sufletului care trăiește prin credință. Două fapte remarcabile, care au caracterizat autenticitatea credinței lui Avraam și a lui Rahav au fost:

- Avraam a arătat *ascultare* față de Dumnezeu (Iacov 2.20-24).
- Rahav a revelat *dragoste* față de poporul lui Dumnezeu (Iacov 2.25,26).

Acestea sunt probabil cele mai mari două „fapte” ale credinței, pe care le poate face o persoană și care ar arăta că el sau ea este cu adevărat mântuit/mântuită. Credința, speranța și dragostea sunt lucruri, care merg împreună cu „lucrurile care țin de mântuire” (Evrei 6.9-12). Ascultarea lui Avraam a fost atât de mare încât a fost dispus să renunțe la subiectul iubirii sale - fiul său, pe care îl așteptase atât de mult timp. Dragostea lui Rahav pentru poporul lui Dumnezeu a fost atât de mare, că era dispusă să își riște viața pentru a-i ajuta. Ea a dovedit autenticitatea credinței sale prin faptul că a fost dispusă să rupă legăturile anterioare cu poporul ei și să se identifice cu poporul lui Dumnezeu. A întors spatele lumii din care făcuse parte cândva și și-a pus soarta în mâinile poporului Domnului.

Dacă aplicăm principiile raționamentului lui Iacov la modul în care ne purtăm cu oamenii care vin la întâlnirile noastre, putem învăța ceva de la Avraam și Rahav. De la Avraam, învățăm că trebuie să dăm prioritate lui Dumnezeu față de orice persoană, pe care am putea-o prefera în mod natural. De la Rahav învățăm că trebuie să întâmpinăm oamenii cu căldură și să-i ajutăm cu iubire și grijă autentică.

Versetul 26

Iacov 2.26: Pentru că, după cum trupul fără duh este mort, așa și credința fără fapte este moartă.

Iacov încheie comentariile sale cu privire la credința dovedită prin fapte, repetând ceea ce a spus mai devreme în versetele 17 și 20: „Credința fără fapte este moartă.” Așa cum „trupul fără duh este mort” - tot așa și aceste două lucruri trebuie să meargă împreună.

Tradus din *The Epistle of James*